

ta olli, fui agga nende palk olleks nattuke surem olnud!

Neil olli jubba faks lapsokest, poeg ja tüttar nago issa emma suust mahha kukkanud; poial issa kähhäräd juuksed, tütrei emma tae-wa farwa sinnised silmad.

„Agga sobber,” ütles Rustaw ühhel pá-wal, fui nelja silma al ollime, „tulleb mo lastele weel mõnni õdde wõi wend jure, sis ma lippa pakk!” Ta naeris ful seal jures, agga kes tedda nenda tundis, fui minna, se wõis ful nähha, et nut naero tagga faugel ei olnud.

Melli fuud párrast sedda olli ta tööste ühhel páwal metsa jooksnud, agga pea jálle taggosi tulnud. Anna surrus omma kolmat lapsokest rinna wasto ja nuttis. Perre kas-wis agga palk ei kasvanud. Silmad joofsid wet ja süddaa ohkas.

„Arra nutta mitte, mo kallis Anno,” trööstis Rustaw, „kus 4 sónud said, sawad ed-despiddi 5 fa. Egga Jummal meid ommeti nalgasurra ei lasse, fui temma peale loda-

me. Ma jättan nüüd ka pibo mahha, et se jaggo jálle taggasí jááfs.”

Sedda ei tahtnud Anna mitte sallida. Ta ütles, temma tahta parrem nalgas kannatada, fui et Rustaw peaks pibo nurka viskama; se olla muidegi ta ainus melejahhutus. — Kül ma ollekśin seal head nõu andnud, agga mis annab se, kannel ommal tühhi kässi on? Mo omma luggu ei olnud ka sel aial parrem, ni hea fui ta nüüdke on.

Ühhel páwal párrast sedda ollin ma jálle nende jures. Anna ollid nuttused silmad. Ma küssisin Rustawi käest, mis ta naesel wigga piddi ollema? Temma ei teadnud, waid läks kambre jártele fuloma. Seal kuulsin ma läbbi ukse naese nutmist jo meh-he trööstimist. Wimaks tullid mõllemad tappa. Anna silmad ollid alles wet täis. Ta hoidis mehhest finni ja nüüd sain ma kuulda, miks ta olli nutnud. Rustaw olli tänna waewalt paar sónna temmaga rákinud, ja nenda olla luggu igga páaw. Kolist lounale, lounelt jálle koli; õhto ja hommiko istuda